

[Økonomiministeren]

ne Birgitte Lundholts indlæg at sige, at jeg som finanslovforhandler sidste efterår 1992 ikke på noget tidspunkt har forhandlet lønsumsrammer endsige opfattet, at lønsumsrammerne var en del af finansloven. Det har jeg bl.a. ikke gjort på baggrund af erfaringer fra sommeren 1988, da KVR-regeringen blev dannet, og da KVR-regeringen som en af sine første handlinger nedskar lønsumsrammerne med 2½ pct. og fik oppositionen, jeg havde nær sagt på halsen. Der var samråd efter samråd om den sag, og man konstaterede fra KVR-regeringens side – det var Palle Simonsen, der var finansminister dengang – at den del af finansloven var det selvfølgelig regeringens soleklare ret at forvalte, som man nu fandt rigtigt.

Vi har aldrig i finanslovforhandlingerne overhovedet haft ordet lønsum på bordet som en del af aftalen, heller ikke i den del af aftalen, som man kaldte »blandt hædersmænd«. Så jeg må afvise den forklaring, at der er tale om finanslovbrud. Det er ukorrekt.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Det var jo netop disse ting, der skulle have været drøftet i den forhandling, vi havde bedt om, men som vi blev nægtet, og som der blev indkaldt til, efter at alle kommaer og punktumner var sat, og hvor der intet kunne ændres i aktstykkets tekst.

Men jeg er nu alligevel ret overrasket over udmeldingen fra økonomiministeren og skal uden at tage detaljer frem sige, at efterfølgende vil jeg anbefale økonomiministeren at gennemse korrespondancen mellem Det Radikale Venstre og finansministeren om aktstykke nr. 49 i 1992.

Thor Pedersen (V):

Det var dog en ualmindelig sur og fornærmet finansminister, vi så på Folketingets talerstol.

Jeg mener da, at en finansminister, der har et aktstykke til Finansudvalget, som man mener er korrekt, altid burde glæde sig over, at det kommer til debat i udvalget, og – hvis der er tvivl, og hvis der er principielle forhold at gøre gældende – at det også havner i folketingsalen. Der er ikke noget forkert i, at et aktstykke havner i folketingsalen, hvis det indeholder principielle synspunkter, hvis man går

nye veje. Jeg går ud fra, at en finansminister vil sige: Jamen dette at debattere det i folketingsalen hos den øvrige del af den lovgivende forsamling er der ikke noget forkert i. Det kræver ingen skældsord, det kræver ingen nedgøring af, hvad andre mennesker lever af ude omkring, genbrug, eller hvad det kaldes. Det er et hæderligt stykke politisk arbejde at debattere i folketingsalen.

Venstre skal ikke antaste statsministerens, enhver statsministers ret til selv at bestemme strukturen i sin regering, antallet af ministerier og fordelingen på de forskellige områder, men man skal ikke forhindre den lovgivende forsamling i at debattere det, der i øvrigt kommer i Finansudvalget, når det gælder lønsumsrammer. Vi vil meget gerne efterfølgende også i Finansudvalget drøfte problemet om overholdelse af en finanslovaftale.

Hvordan forstår vi en sådan aftale? Er lønsumsrammer noget, der er veldefineret i finansloven? Er det noget af det, der er forudsat, når man vedtager finansloven, at det er velkendt? Det er lige præcis det, det er. Det er også derfor, det kræver et aktstykke til Finansudvalget for at godkende, at man overskrider lønsumsrammerne. Det er altså ikke noget, en regering af egen drift kan gøre. Det forudsætter Folketingets samtykke enten i Finansudvalget eller i folketingsalen.

Så er der den anden del af spørgsmålet, og det vedrører de politiske medarbejdere. Der er nogle, der har talt om, at man kan diskutere statssekretærer i Danmark. Jeg vil blot sige, at det ikke er det, det drejer sig om i denne sag. Statssekretærer er egentlig viceministre. Det er et helt andet niveau og kræver andre lovregler end dem, der er tænkt på i aktstykket.

Men det, man gør, er noget, der er langt værre end de modargumenter, man kan finde for statssekretærer, nemlig at indplacere venner og bekendte i centralforvaltningen på mellemniveau, på chefniveau og i øvrigt præsidentniveau.

Man har selv sagt, at det drejer sig om mangeårige nære venner og bekendte, og her mener jeg, at man i virkeligheden retter et alvorligt angreb på det, der måske har været den danske centralforvaltnings fornemste kendetegn, at alle borgere med rette har kunnet formode, at de, der er beskæftiget i centralforvaltningen, i statsadministrationen, er ansat ud